

РЕШЕНИЕ

№ 22859

гр. София, 08.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 16.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **7762** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба, подадена от „ВАЛМЕКС“ ЕООД, ЕИК –[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], кв. Гара Искър, ул. 5004, № 5, представлявано от Л. П. Ц. и К. Д. Г., чрез адв. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003365/20.06.2024г., издадена от М. Ц. М. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата.

В жалбата се излагат подробни аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, липса на компетентност и в несъответствие с целта на закона. Твърди се, че процесният автомобил е бил управляван от лицето без знанието, съгласието и без разрешение на собственика му. Посочено е на следващо място, че заповедта е незаконосъобразна, т.к. в разпоредителната част не е посочено регистрацията на кое ППС се прекратява. Пзовава се на съдебна практика.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът - полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. В съпроводителното писмо,

с което е депозирана жалбата и административната преписка, е направено възражение за прекомерност на претендираните от другата страна разноси.

Софийска градска прокуратура – редовна призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд - София-град, Трето отделение, 73 състав, след като се запозна със становищата на страните и с приетите по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

Предмет на настоящото съдебно производство е Заповед прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003365/20.06.2024г., с която на В.“ ЕООД е наложена принудителна административна мярка "прекръпяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца".

От представената по делото административна преписка се установява, че на 15.06.2024г. мл. автоконтрольор при ОПП при СДВР е съставил АУАН № GA 1073342 на В. М. В., за това, че на 15.06.2024г. в 20,39 часа в [населено място], ул. Безименна с посока на движение от ул. 5001 към ул.И. Б. на [улица] управлява товарен автомобил Форд Транзит с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Валмекс“ ЕООД, като:

- водачът е лишен от 14.03.2006г. поради липса на контролни точки;

- водачът приближава, навлиза и преминава на кръстовище, образувано от ул.Д. П., [улица] на червен забранителен светофар при работеща автоматизирана светофарна уредба;

- водачът не е поставил обезопасителен колан, с който автомобилът е оборудван;

- водачът не представя СУМПС;

- водачът не представя полица за сключена гражданска отговорност;

- няма светлоотразителен триъгълник.

Така описаното е квалифицирано от актосъставителя като нарушение на чл. 6, т. от ЗДвП, чл.137А, ал. 1 от ЗДвП, чл.150а от ЗДвП, чл. 100, ал.1, т.2 от ЗДвП, чл.100, ал.1, т.3 ЗДвП и чл.139, ал.2, т.1 ЗДвП. АУАН е връчен на водача В. на същата дата.

Въз основа на АУАН е издадена оспорената в настоящото производство ЗППАМ, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2А, б. А от ЗДвП.

В хода на съдебното производство, като писмени доказателства, е приета административната преписка, ангажираните с жалбата писмени доказателства, както и допълнително представените по разпореждане на съда документи, включително доказателства за компетентност на издателя на обжалвания акт.

От представените доказателства се установи, че жалбоподателят „ВАЛМЕКС“ ЕООД е възложил на „ЕЙ ЕС ДЖИ СКЮРИТИ“ ООД, да извършва дейност по охрана на имуществото му на обект „Централна база на „ВАЛМЕКС“ ЕООД, находяща се на адрес [населено място], район Искър, жк Гара Искър, ул. 5004-та №5, видно от Договор за охрана /л.23/. В изпълнение на указания на съда на основание чл.192, ал.2 от ГПК, трето неучастващо в производството лице-„ЕЙ ЕС ДЖИ СКЮРИТИ“ ООД, предоставя заверени копия от трудов договор, допълнително споразумение към него и Уведомление по чл. 62, ал5 от КТ за лицето В. М. В.. От същите се установява, че същият на процесната дата е служител на дружеството „ЕЙ ЕС ДЖИ СКЮРИТИ“ ООД, а видно от Таблица за отчитане на явяването и неявяването на служители за месец юни /л.52/ - е бил нощна смяна.

В хода на съдебното производство, по искане на жалбоподателя, са събрани гласни доказателства, чрез разпит на двама свидетели К. И. П. и С. А. С., служители в дружеството жалбоподател във връзка с установяване на факти и обстоятелства.

Съдът кредитира като обективни, достоверни и логични показанията на разпитаните по делото свидетели. Същите, свидетелстват, че охранителите имат достъп до ключовете на автомобилите, собственост на жалбоподателя, които са оставени на съхранение в базата.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представената по делото заповеди /л. 31-36/ е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. В настоящия случай издателят на процесната ЗППАМ -М. Ц. М. заема длъжността полицейски инспектор, V степен в 01 група „Административно-наказателна дейност” на 03 сектор „Административно обслужване” към отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, съгласно заповед рег. № 513з-8640 от 28.11.2019 г. на директора на СДВР /л. 46/. В тази връзка, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. Освен позоваване на АУАН се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975 г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, чия собственост е автомобила. В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и

обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Заповедта е издадена и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

От цитираната разпоредба става ясно, че за да бъде наложена ПАМ, следва да са налице две кумулативно дадени условия: лицето да е собственик на автомобила, предмет на принудителната административна мярка, и да е предоставил същия за управление на лице, което е лишено от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред.

В случая, в процесната заповед е посочено, че В. е управлявал МПС, собственост на дружеството-жалбоподател, без да притежава съответното свидетелство за управление на МПС-отнето по реда на чл.171, т.4 от ЗДвП. Съставеният акт за административно нарушение от компетентните органи, има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. В АУАН е посочено, че полицейските органи са установили, че водача е лишен от 14.03.2006г. поради липса на контролни точки, като са направили извод за извършено нарушение по чл. 150а, ал.1 от ЗДвП, които констатациите не са опровергани.

Неоснователно е оплакването, че оспорващият не е знаел, нито би могъл да знае или да предположи за ползването на автомобила, т. к. знанието или позволението на собственика за ползване на автомобила, респ. липсата на такива, са ирелевантни за прилагане на ПАМ.

Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда, ПАМ са репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат.

В случая ЗДвП регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, буква "а" ЗДвП при установено управление на МПС от лице, което е лишено от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред. Само наличието на това обстоятелство е достатъчно за прилагането на ПАМ, като законът не свързва същата с неправомерно поведение и установяване на вина на собственика – че е

предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т. н. управлението на притежавания от него автомобил от такова лице, поради което без правно значение са обстоятелствата дали собственикът е предоставил управлението на превозното средство на лице, което е лишено от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред и дали му е било известно, и кога му е станало известно това обстоятелство. Законът допуска засягане правата на собственика с оглед постигане на целта, регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 ЗДвП – опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения.

Както бе посочено по-горе, при осъществяване на предвидената в закона хипотеза, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и няма право на преценка дали да наложи мярката или не, такава може да извърши само по отношение срока на действие на ПАМ. За да бъде приложена процесната принудителна мярка, законът не възлага в тежест на административния орган установяване на обстоятелството, че собственикът на автомобила е знаел, че го предоставя на лице, което е лишено от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, респ., че е разрешил автомобилът му да се ползва от такъв. Възложено е от закона в тежест на всеки собственик на автомобил да предприеме съответните мерки и да не предоставя, респ. да не допуска, собствения му автомобил да бъде управляван от неспособен водач, респ. от водач, който е бил лишен от право да управлява МПС. Още повече, че от гласните доказателствени средства се установява, че достъпът до автомобилите и ключовете не е бил ограничен. ПАМ по чл. 171, т. 2а, буква "а" ЗДвП би била в нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК и не следва да бъде прилагана, само ако бъде установено, че автомобилът е бил отнет противозаконно, без знанието и съгласието на собственика, а настоящият случай не е такъв.

Мярката е наложена за минимално посочения в чл. 171, т. 2а от ЗДвП срок от 6 месеца, поради което, въпреки че не са изложени мотиви, относно така определения в заповедта срок, съдът приема, че е спазен принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК. Що се отнася до възражението, че наложената ПАМ не е съобразена с целта на закона, то съдът приема следното: целта, за която се издава процесният акт е да се гарантира безопасността на движението по пътищата и да се предотвратят административни нарушения. Важността на този проблем произтича от факта, че в конкретната хипотеза на издаване на акта по чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП се накърнява едно конкретно право на лице, което формално не е извършило административно нарушение по ЗДвП. Това обаче е само едната въздигната от закона цел, която оправдава издаването на акт, като процесния. Другата цел е гарантиране безопасността на движението по пътищата, вкл. на всички участници в този процес. Такава гаранция несъмнено е именно участието в процеса на движение по пътищата на водачи, които са правоспособни, които притежават валидно СУМПС за съответната категория и не са лишени от право да управлява МПС. Само така може да се гарантира в една значителна степен безопасността на движението по пътищата, вкл. живота и здравето на самите водачи и другите участници в това движение.

Предвид гореизложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата - неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 73 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ВАЛМЕКС“ ЕООД, ЕИК –[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], кв.Гара Искър, ул. 5004, № 5, представлявано от Л. П. Ц. и К. Д. Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003365/20.06.2024г., издадена от М. Ц. М. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: